

Tâm sự tuổi 20

Tâm sự tuổi 20

•

<!-

• <!-

->

Tuổi 20 chênh vênh, vừa muốn làm điều lớn lao vừa muốn được nhỏ bé, vì suy cho cùng mình chỉ là đứa trẻ đang tập lớn.

Tôi là đứa tham vọng và nhiều hoài bão, từng là đứa trẻ được kỳ vọng và giỏi giang trong mắt nhiều người. Tuổi 15, tôi mừng tượng cho mình tuổi 20 rực rỡ và đầy nhiệt huyết. Tuổi 20 của tôi phải thật đáng giá, được trải nghiệm, làm những gì chưa làm và trở thành “người khổng lồ” trong mắt người khác. Thế nhưng cuộc đời vẫn tồn tại ranh giới giữa kỳ vọng và thực tế.

Tuổi 20 của tôi, bình thường đến mức... bình thường, không phải sinh viên nổi bật trong lớp, cũng chẳng còn là người năng nổ tham gia hết hoạt động này đến hoạt động khác như tuổi mười mấy từng hết mình. Tôi vẫn ngày ngày làm những công việc chân tay để kiếm thêm phụ giúp gia đình.

Những ước mơ hào nhoáng thuở ấy cũng cất gọn một góc để nhường cho nỗi lo “cơm áo gạo tiền”. Cũng phải, cuộc đời chưa bao giờ dễ dàng nên người ta mới phải khom lưng mà chạy, nếu mọi điều đều như mình mong muốn thì đâu còn động lực để cố gắng vươn lên? Tuổi 20, chênh vênh cũng được, bình thường cũng được, nỗ lực là được.

